

רע"פ 3846/15 - יעקב אלוש נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 3846/15

לפני: כבוד השופט ס' גוברמן

המבקש: יעקב אלוש

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 21.5.2015 בעפ"ת 1463-05-15 שניתן על ידי כבוד השופט ר' בן-יוסף

בשם המבקש: עו"ד אשר ארבל

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט ר' בן-יוסף) בעפ"ת 1463-05-15 מיום 21.5.2015, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (השופטת ד' בונדה) בת"ד 1962-08-13 מיום 19.4.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נסיעה לאחר באי זהירות, לפי תקנה 45(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961, בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); וכן עבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה. על פי עובדות כתב האישום, ביום 09.11.2012 בשעות הבוקר, המבקש נהג ברכב פרטי בכביש עירוני בתל אביב שעה שהולכת רגל חצתה את הכביש מאחורי המבקש. כתב האישום מתאר כי המבקש נהג בקלות ראש, הסיע את הרכב

לאחר מבלי שנקט אמצעים שהיו דרושים כדי למנוע פגיעה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת רגל שחצתה את הכביש מימין כיוון נסיעתו לאחר ופגע בה. כתוצאה מהתאונה, הולכת הרגל נחבלה חבלות של ממש וסבלה משברים בעצמותיה ובצלעותיה.

3. בבית משפט השלום לתעבורה, המבקש הורשע לאחר ניהול הוכחות בכלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. יצוין, כי זו היתה הרשעתו השנייה בתיק זה לאחר שהרשעתו הראשונה בוטלה על ידי בית המשפט המחוזי שהתיר לו לחזור בו מהודיה. בגזר דינו, בית משפט השלום לתעבורה גזר על המבקש קנס בסך של 1,000 ש"ח או 10 ימי מאסר תמורתם; פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה למשך 5 חודשים; פסילה מקבלת או החזקת רישיון נהיגה למשך 3 חודשים על תנאי למשך 3 שנים; וכן התחייבות כספית בסך 10,000 ש"ח למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה דומה לעבירות שבהן הורשע. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי וביקש לבחון מחדש את הכרעת דינו של בית המשפט השלום לתעבורה וכן להקל ברכיבי העונש שהשית בשל האשם התורם של הולכת הרגל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש וקבע כי אין בטענותיו כל ממש וכי אין כל בסיס להתערב בהכרעת דינו הנכונה של בית משפט השלום לתעבורה, ואף ציין כי מוטב שלא היה מוגש הערעור. כך גם נמצא כי העונש הוטל על המבקש היה מידתי, הולם וצודק וכי אין כל מקום להתערב בו. אשר על כן, הערעור על כל חלקיו נדחה.

הבקשה למתן רשות הערעור

4. בבקשה שלפניי, עותר המבקש מבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולקבוע אמת מידה מדויקת בנוגע לשאלת המגע בין הולך רגל לרכב. ובפרט, האם מגע שנעשה בנסיעה לאחר יוצר מיניה וביה הרשעה או שמא יש לבחון בחינה מדעית של מגע זה על מנת לקבוע הרשעה. לשיטתו, אין להרשיע את הנהג בכל מקרה שבו יש תאונה, אלא על המשיבה להוכיח כי הפגיעה היתה יכולה להימנע, וכן עליה להוכיח באופן פוזיטיבי כיצד היתה יכולה להימנע.

דיון והכרעה

5. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלו, ועל כן המבקש לא הצביע על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

6. עיינתי בבקשה למתן רשות הערעור, ובפסקי הדין של בית משפט השלום לתעבורה ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. על אף טענותיו, המבקש לא העלה בבקשתו טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתו עניינה בנסיבות הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. בית המשפט המחוזי היה ברור מאוד בקביעותו כי אין מקום להתערב בפסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה, ואף ציין כי מוטב היה שלא היה מוגש הערעור כלל. האצטלה המשפטית הרחבה שמנסה המבקש לייחס לעניינו עקרה היא, וברי כי השאלה שבה הוא מבקש שנדון היא שאלה פרטנית הרלבנטית למקרה הפרטני שלו. הן בית משפט השלום לתעבורה והן בית המשפט המחוזי דנו במקרה שלפניי והגיעו לאותה מסקנה, אשר גם אני סבור כי היא נכונה. על כל האמור, אין

בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ט בסיון התשע"ה (16.6.2015).

ש ו פ ט
